

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Рев-497/05

Бања Лука, 07.11.2006. год.

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у ванапричној ствари предлагача Љ. Б., сина С. из М., кога заступа Б. У., адвокат из Д., против против-предлагатељице Ц. П. кћери Срете из Д., К. М. 97, коју заступа Б. И., адвокат из Д., ради одређивања носиоца станарског права након развода брака, одлучујући о ревизији предлагача против рјешења Окружног суда у Д. Гж-92/05 од 05.05.2005.године, на сједници одржаној дана 07.11.2006. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеним рјешењем Основног суда у Д. Р1-1734/01 од 16.12.2004. године утврђено је да је против-предлагатељица Ц. П. из Д. (у даљем тексту против-предлагатељица) носилац станарског права на једнособном стану у Д. К. М. 96, 1 спрат, стан број 2, површине 39 м² (став 1.). Предлагач Љ. Б. (у даљем тексту: предлагач) сада на привременом боравку у СР Њ. престаје својство носиоца станарског права на предметном стану (ст.2.). Против-предлагатељица је дужна да предлагачу обезбједи нужни смјештај тако да је исти дужан да се исели из предметног стана када му против-предлагатељица обезбједи нужни смештај (став 3.). Обавезан је предлагач да против-предлагатељици накнади трошкове спора у износу од 550 КМ све у року од 15 дана по правоснажности рјешења под пријетњом извршења (став 3.).

Другостепеним рјешењем Окружног суда у Д. Гж-92/05 од 05.05.2005. године жалба предлагача је одбијена и првостепено рјешење потврђено.

Предлагач ревизијом побија другостепено рјешење због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијано рјешење укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У овом поступку предлагач тражи да се након развода брака са против-предлагатељицом одреди за носиоца станарског права на једнособном стану у Д., К. М. 96, први спрат, стан број 2, површине 39м², на којем су за вријеме трајања брака били суносиоци станарског права.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да су предлагач и против-предлагатељица дана 22.08.1974. године у Матичном уреду у Б. закључили брак у којем су стекли сина С. рођеног 1975. године; да је правоснажном пресудом првостепеног суда П-284/02 од 09.04.1992. године брак између њих разведен а млдб. С. повјерен предлагачу на чување, васпитање и издржавање уз обавезу да против-предлагатељица за његово издржавање плаћа 15% од њеног личног дохотка; да предлагач живи и ради у СР Њ. и да је током 1997. године засновао нови брак; да је и против-предлагатељица током 1995. године засновала нови брак: да су до средине 1991. године живјели у 3. у једнособном стану површине 23 м² кога је противпредлагатељици додјелила на кориштење СО Т. одлуком број 01/2-100-224 од 12.10.1988. године, која је по уговору о замјени станова од 08.08.1991. године са И. Б. замијенила за предметни стан; да је у оставинском поступку иза Б. Ц. мајке предлагача, овај проглашен наследником са 1/3 дијела, а против-предлагатељица у

оставинском поступку иза мајке јој Т. Ђ. проглашена јединим наследником на имовини оставитељице у којој је и кућа која није условна за становање; да против-предлагатељица живи у предметном стану и да је запослена и прима плату од 144 КМ.

На основу утврђеног чињеничног стања које не може бити предмет побијања и оцјењивања у овом ревизијском поступку с обзиром на изричу забрану одређену у одредби чл.240. ст.2 Закона о парничном поступку („Сл. гласник Р. С.“, број 58/03, 85/03 и 74/05, - у даљем тексту: ЗПП) нижестепени судови су позивом на одредбу чл.20. ст.1 Закона о стамбеним односима одредили да против-предлагатељица задржава станарско право на предметном стану.

Оваква одлука је правилна и законита.

Приликом одлучивања који ће брачни друг након развода брака остати носилац станарског права на стану чији су заједнички носиоци, суд према одредби чл.20. ст.1. Закона о стамбеним односима ("Сл. лист СРБиХ", бр.14/84 пречишћен текст, број 12/87 и 36/89 и „Сл. гласник Р. С.“, број 19/93 до 31/99, у даљем тексту: ЗСО) који је био на снази у вријеме доношења правоснажне пресуде о разводу брака (1992. година), води рачуна о стамбеним потребама оба брачна друга, њихове дјеце и других лица која заједно са њим станују, о разлозима из којих је брак разведен, као и другим социјалним околностима.

Када су нижестепени судови утврдили да је стан у Загребу који је замјењен за предметни стан у Д., добила против-предлагатељица која остварује плату која је веома мала (око 150 КМ), да је наслиједила имовину мајке у којој је и кућа која није условна за становање и да нема могућности да на други начин ријеша стамбено питање, а да предлагач живи са супругом из другог брака и ради у СР Њ. гдје остварује далеко већу плату од против-предлагатељице, онда су и по схватању овог суда, нижестепени судови су правилно примјенили материјално право из чл.20. ст.1 ЗСО када су против предлагатељицу одредили да задржава станарско право на предметном стану.

Међутим, по оцјени овог суда, стан на коме оба супружника у смислу одредби чл.19. ст.2. ЗСО имају станарско право, може се по одредби чл.264. ст.2. Породичног закона ("Сл. лист СРБиХ", бр.21/79 до 44/79) који је био на снази у вријеме доношења одлуке о разводу брака, сматрати њиховом заједничком имовином, а никако имовином једног од њих.

Стога је обавеза оног супружника који остаје у стану након што је у ванпарничном поступку одређен за носиоца станарског права, да плати новчану протувриједност дијела заједничке брачне имовине која може бити предмет одлучивања у парници у којој се захтјевом тражи утврђивање удјела у тој имовини.

Приговори ревизије „да предлагач није потписао пуномоћје адвокату Б. Л. у поступку развода брака него да је против-предлагатељица његов потпис фалсификовала, па стога да је било потребе провести вјештачење је ли његов потпис на пуномоћју датом наведеном адвокату, као и да није утврђено је ли против-предлагатељица могла становати у кући њене мајке коју је наслиједила, да је тек 1998. године сазнао да је без његове воље дошло до развода брака“ односе се на правилност утврђеног чињеничног стања које се у смислу одредби чл. 240. ст.2. ЗПП не може преиспитивати у ревизијском поступку.

Због свега изнесеног ревизија предлагача се указује неоснованом, па је исту ваљало одбити, и примјеном одредби чл.254. ст.1. и 4. у вези са чл.248. и 356. ст.2. ЗПП, одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић